

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatele **Krajského úřadu Ústeckého kraje** se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, za účasti **L. Z.**, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2003, č. j. 42 Cad 108/2003 – 24,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2003, č. j. 42 Cad 108/2003 – 24, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2003, č. j. 42 Cad 108/2003 – 24, byla zrušena rozhodnutí stěžovatele ze dne 6. 3. 2002, č. j. DS/3460/457/02 a rozhodnutí Okresního úřadu Děčín ze dne 23. 1. 2000, č. j. RD/42540/2001-SŘ-620, kterým bylo rozhodnuto o uložení pokuty ve výši 4000 Kč a vysloven zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců s tím, že v dalším řízení bude respektován závazný názor soudu: bude-li vydáno nové správní rozhodnutí, pak necht' jsou účastníci řízení náležitě označeni v jeho výroku anebo záhlaví tak, aby byla nepochybně možná jejich individuální identifikace. Současně byl žalobě přiznán odkladný účinek. V odůvodnění tohoto rozsudku krajský soud uvedl, že rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně je psáno vokativní formou vůči jakési osobě ženského pohlaví, která však ani v jeho

výroku ani v záhlaví, ba ani v následujícím odůvodnění, není nijak pojmenována a pouze nepřímou je označena jako „řidička osobního vozidla tovární značky Renault Megane, SPZ xxx“ a té je vytýkáno, že se dopustila dopravního přestupku a je jí za to uložena sankce. Z dikce ust. § 47 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) i z logiky věci ovšem jednoznačně vyplývá, že osoby, jichž se správní rozhodnutí bezprostředně dotýká (tedy zejména účastníci řízení, obzvláště pak postihovaná osoba v procesu přestupkovém) musejí být v některé z jeho fundamentálních součástí (§ 47 odst. 1 správního řádu) náležitě označeny individuálními identifikačními znaky (u fyzických osob jménem, příjmením, bydlištěm, popř. datem narození). V předmětném případě tomu ale není, přičemž z okolností, že prvostupňový správní akt byl zaslán L. Z., jejíž jméno a adresa jsou uvedeny nad nadpisem „Rozhodnutí“ v místě obvykle užívaném pro označení kteréhokoliv adresáta, nelze podle přesvědčení soudu dovozovat, že právě tento adresát je pachatelem přestupku osloveným v dalším textu. Mohlo by jít totiž též o poškozeného či jinou na řízení zúčastněnou osobu, které správní orgán své rozhodnutí zaslal. Stěžovatel tedy měl v odvolacím řízení administrativní akt I. stupně zrušit pro nesrozumitelnost a neurčitost a pokud to neučinil, pochybil a řízení jím provedené je vadné a předmětná žaloba je důvodná. Protože soudní rozhodnutí bude sice doručeno oběma stranám pravomocné, avšak může být napadeno kasační stížností a není tedy konečné, soud na návrh L. Z. přiznal žalobě odkladný účinek, aby L. Z. nemohla být postižena vysloveným zákazem řízení motorových vozidel dokud řízení definitivně neskončí.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vyjádřil zásadní nesouhlas s názorem krajského soudu, protože z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vzhledem k uvedeným osobním datům (jméno, příjmení, rodné číslo) včetně přesné adresy bydliště, vše uvedeno v záhlaví rozhodnutí, zřejmé a nepochybné, které osoby se týká i z čeho je tato osoba viněna. Výrok netrpí žádnou písařskou vadou ani zřejmou nesprávností. V rozhodnutí stěžovatele je účastník přestupkového řízení řádně označen jak ve výroku, tak je jeho jméno a příjmení opakováno i v odůvodnění. Umístění označení osoby L. Z. v záhlaví rozhodnutí správního orgánu I. stupně nad nadpisem „Rozhodnutí“ nezakládá ani jeho neúčinnost ani není důvodem pro jeho zrušení. L. Z. jako účastník přestupkového řízení si byla v celém jeho průběhu vědoma, že je viníkem dopravní nehody. V oblasti správního řízení jsou v praxi hojně využívány různé pomůcky a na základě nich použité vzory jen dokumentují, že písemná forma vydávaných správních rozhodnutí se může lišit a je toliko věcí příslušného správního orgánu jak rozhodnutí vyhotoví, ovšem při dodržení náležitostí podle § 47 správního řádu. Obě vydaná rozhodnutí dostatečně naplňují obsah citovaného ustanovení. Ke konkrétnímu případu stěžovatel uvedl, že již došlo v souladu s § 20 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., v platném znění, k zániku odpovědnosti za přestupek a správní orgán jej již nemůže projednávat. Krajský soud závažně pochybil ve svém rozhodování pokud vyslovil názor, že účastnice řízení o přestupku nebyla v rozhodnutí řádně označena, a proto stěžovatel navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl v celém rozsahu zrušen.

L. Z. ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že jí nepřísluší komentovat postup soudu či jeho rozhodnutí, pokud s ním nepolemizuje. Své výhrady k napadeným správním rozhodnutím a k postupu správních orgánů již uvedla v žalobě a na těchto výhradách setrvává. Protože důsledky soudního rozhodnutí, i přes délku odstupu od podání žaloby, jsou pro ni příznivé, byť důvodem soudního rozhodnutí je po právní stránce mírně něco jiného než co považuje na správních rozhodnutích za vadné sama, nehodlá kasaci napadeného rozsudku nijak podpořit. Správní rozhodnutí jsou vadná, byť by se stěžovatel dovolával jakýchkoliv příruček či jakékoli odborné literatury.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněného důvodu (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V kasační stížnosti tvrdí stěžovatel nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, když dovodil, že v žádné z fundamentálních součástí rozhodnutí správního orgánu I. stupně není účastník řízení náležitě označen individuálními identifikačními znaky, což je v rozporu s § 47 odst. 5 správního řádu.

Podle § 47 odst. 5 věta první správního řádu se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede též orgán, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí, jméno a příjmení účastníků řízení.

Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že jméno a příjmení účastníků řízení patří mezi obligatorní náležitosti správního rozhodnutí. Jestliže v rozhodnutí některá z náležitostí stanovených v citovaném ustanovení chybí, je třeba posoudit, zda tento nedostatek může způsobit nicotnost nebo neúčinnost správního rozhodnutí. V daném případě je však v rozhodnutí uvedeno jméno a příjmení, datum narození a bydliště L. Z. Proto není podle názoru Nejvyššího správního soudu možné, zejména za situace, kdy vydané rozhodnutí správního orgánu I. stupně je výsledkem řízení o přestupku, jehož jedinou účastnicí byla L. Z., dovozovat, že není jisté, zda se jedná o pachatelku přestupku, poškozenou nebo jinou na řízení zúčastněnou osobu, jsou-li jméno a adresa uvedeny nad nadpisem „Rozhodnutí“ v místě obvykle užívaném pro označení kteréhokoliv adresáta. Dikce citovaného ustanovení totiž nevypovídá nic o struktuře písemného vyhotovení rozhodnutí, tedy kde a jakým způsobem má být v rozhodnutí uvedeno označení účastníků řízení. Správní řád v § 47 odst. 1 pouze stanoví, že rozhodnutí musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu), ale nikoliv, na rozdíl od § 157 odst. 1 o. s. ř., kde má být umístěno označení orgánu, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí a jméno a příjmení účastníků řízení. O tom, že požadavek obecně formulovaný v § 47 odst. 5 správního řádu, aby v písemném vyhotovení správního rozhodnutí bylo uvedeno jméno a příjmení účastníků řízení, umožňuje diametrálně rozdílný výklad svědčí i komentáře, když podle jednoho musí být označení účastníků řízení uvedeno v záhlaví (Správní řád, komentář autorů Doc. JUDr. V. Vopálka, JUDr. V. Šimůnková, JUDr. M. Šolín, vydání 2003) a podle druhého je v praxi možné uvést jména a příjmení účastníků řízení dvojím způsobem, a to jednak v odůvodnění a jednak v jeho závěru po podpisu a úředním razítku ve formě rozdělovníku (Správní řád, komentář autorů JUDr. R. Ondruš a kolektiv, vydání 2003). Proto nemůže být dovozováno krajským soudem, že osoby, jichž se správní rozhodnutí bezprostředně týká musí být označeny individuálními identifikačními znaky v některé z fundamentálních součástí rozhodnutí. Je-li tedy v písemném vyhotovení rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedena L. Z. včetně data narození a adresy, nelze dovodit, že není zřejmé vůči komu bylo rozhodnutí vydáno, i když v rozhodnutí byla nesprávně použita vokativní forma.

Požaduje-li krajský soud, aby písemné vyhotovení správního rozhodnutí nevykazovalo žádné vady, pak se nemůže dopouštět srovnatelného pochybení a vyslovovat ve výroku závazný právní názor.

Pokud krajský soud ve výroku rozsudku přiznal žalobě odkladný účinek z důvodu, aby L. Z. nemohla být postížena zákazem řízení motorových vozidel dokud soudní řízení definitivně neskončí, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytně nutné s poukazem na znění § 73 odst. 3 s. ř. s. zdůraznit, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují účinky napadeného rozhodnutí jen do doby skončení řízení před krajským soudem a nikoliv i po dobu řízení o kasační stížnosti. Je-li podaná kasační stížnost, může stěžovatel podat rovněž návrh, aby jí byl přiznán odkladný účinek pro dobu řízení před Nejvyšším správním soudem. Výrok o přiznání odkladného účinku tak nemůže poté, kdy byl rozsudek krajského soudu doručen účastníkům řízení, vyvolat žádné právní účinky, neboť je pravomocný.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.), v němž v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá napadené výroky správního rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je krajský soud názorem vysloveným v tomto rozsudku vázán.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s. rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. 8. 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu